

HÍRLEVÉL

Kapcsolat

Emberi kapcsolatok. Az ember és az Isten közötti kapcsolat. Hogyan függ össze ez a kettő, és miért pont reformáció, minden szentek és halottak napi téma ez most?

Első hallásra ez a kettő, illetve ez az öt nem függ össze, de ha egy kicsit elgondolkodunk... mégis.

A minden szentek ünnepét október 31-én, illetve az azt követő november 2-i halottak napját már a VII. századtól ünnepli a nyugati keresztyénség. Ennek az ünnepnek a hatására minden ember figyelme erről a világról a túlvilágra összpontosul. A középkori keresztyén szokás szerint a halottakért való imádság, áldozat segít az ottaniaknak a szenvedések tüzésén – a purgatóriumon – keresztül eljutni a megtisztulásra, és az üdvösségre. Talán nem véletlen, hogy Albert mainzi püspök búcsúcédulák segítségével próbálta összegyűjteni a szükséges források részesét a római Szent Péter-bazilika felépítéséhez, illetve saját adósságai kifizetéséhez. Nem véletlen az sem, hogy Luther már jó ideje vívódott lelkében a „kapcsolattal”, a kapcsolattal Isten és öközte, és mert saját alkalmatlansága és tökéletlensége arra ébreszti rá, hogy nem lehetséges egy embernek olyan jóvá válnia, hogy Isten elfogadhassa, így egy ember sem közvetíthet Isten és ember között, a kapcsolatot egyedül Isten alakíthatja ki „kegyelemből hit által”. Ahogy ezt egyre inkább felismeri, szembesül a már fent említett kapcsolat-közvetítés anyagiasult formájával, mint az egyház tévedésével, és ezt meg is írja a mainzi püspöknek – vitaindító iratként – és 1517-ben 95 tételét október 31-én, mindenszentek előestéjén kifüggesztette a wittenbergi vártemplom kapujára is. Gondoljuk végig: sok-sok ember a templomban, aki aggódik saját és már elhunyt szerettei lelki üdvéért (ez érinti Isten és a közöttünk meglévő kapcsolatot, illetve az emberek egymás közötti kapcsolatát is) és felfigyel arra, hogy az eddig bevett téves gyakorlat szerint nem a „pénztárcánkban” kell keresni a megoldást, hanem Isten kegyelmében. Mert ha köztünk és az Úr között a kapcsolat rendben van, akkor ezt a szeretteinkre is ki tudjuk terjeszteni azzal a szeretettel, ahogy az Istentől kaptuk.

Akkor mindenki „egyháztag” volt. Akár szívből, akár színből. Természetes tehát, hogy a kapcsolat rendezésének mind a támogatói, mind az ellenzői egyházi köntösben tűntek fel. Luther még az augsburgi birodalmi gyűlésen is a „rosszul értesült pápához” igyekszik fellebbezni, s csak miután az inkvizíció elé idézik, vitatja a pápai joghatóságot a lipcsei vitában. Ennek következménye a kiközösítés és a feleke-

zetek szakadása (megjegyzendő, ekkor már több mint ezer éve él római irányításon kívül a keleti ortodox egyház, csak itt nyugaton nem volt ez eddig „divat”). Ez mindenestre rossz, hiszen a keresztyéneknek szeretetben kellene élniük, mert erről ismeri meg a világ, hogy Krisztus tanítványai vagyunk (János 13,35). Ellenséggént estek egymásnak a különböző protestáns irányzatok, és a római irányítás alatt élők. De vajon ki volt az igazi ellenség?....

És ma? Ma mi a helyzet? Ahogy végignézek a temetőkön minden október végén és november elején, mindig kettős érzés fog el. Egyrészt örülök, hogy az ősök emlékezete – még ha elég eltorzult formában is – tovább él bennünk. Fontosnak tartjuk akik előttünk jártak, akik megszülettek, felneveltek. Virágot viszünk a sírjára, elcsendesedünk. De vajon emellett a gyertyafényes – halloweennel fűszerezett megemlékezés mellett minden rendben van? Vajon csak a virágárusok koszorúig, virágaiig jutunk, vagy esetleg tovább is? Vajon rendezve hagyjuk e itt a temetőket (lelki értelemben) vagy maradnak kérdéseink, kétségeink. Engedjük-e, hogy Jézus „megreformálja” gondolatainkat, visszavezessen az eredeti Isten-ember kapcsolatig: a megbocsátás és a szeretet kapcsolatáig? Vajon eljutunk e addig a reformáció napján, hogy végre meglássuk: ki az „igazi”, aki nem pápa, vagy felekezet, sem nem ember, mert nem test és vér (Efézus 6,12) Aki akkor összekuszál mindent, a nagy „szétdobáló, szétszakító”, ma is ugyanúgy teszi ezt meg. Szétszakítja a barátokat, házastársakat, közösségeket, és azt plántálja belénk, hogy ez így van jól, és ezen már semmi sem változtatható!

Nem igaz! De változtatható! Isten maga jött el, hogy megváltoztassa. Jézusban meghalt, hogy feltámadása által a halál többé ne választhasson el bennünket egymástól. Még a halál sem! Hát akkor ennél sokkal kisebb dolgok megtehetik? Harag, önzés, véleménykülönbség, hatalmi vágy, szokásjog, érzéki vágyak.... Ezek megtehetik? HA ezek megteszik – de sokszor látom, hogy ezekkel eredményesen operál az élet ellenes erő – akkor megfogja tenni a halál is. Elvált.

Ne engedjük hogy így legyen. Fogadjuk be Jézus Krisztust, ahogy ő is befogadott minket személyválogatás nélkül (Róma 15,7), hogy újra összekapcsolhassa, újjáteremthesse szétesett, egymás ellen fordult életeinket, közösségeinket.

A legjobb barátom: Isten

Sokáig úgy tekintettem Istenre, mint egy Atyára. Számomra mindig egy megértő „Apa” volt. Aki bármikor meghallgatott, ha bánatom volt megvigasztalt, ha örültem velem örült. Mindig ott volt mellettem, velem, bennem, csak a testi valóját nem láthattam. Ő egy olyan „Apa” számomra, amilyen nekem sohasem volt. Pedig egy igazi Apa is lehetne ilyen.

Most olvastam Rick Warren: Céltudatos élet című könyvének 11. fejezetét, amelynek ugyan az a címe, mint a cikknek. Ebben barátként beszél Istenről. Barát!? - csodálkoztam - Barát. Ízelgettem, kóstolgattam, forgattam a

számban ezt a szót. Így még nem gondoltam Rá. Végül is miért ne gondolhatnék így Istenre? Hiszen Anyukám sem csak anya, hanem a barátom is! Akivel bármit megbeszélhetek. Akkor egy Apa miért ne lehetne barát? Amikor ezt a gondolatsort végigfuttattam magamban, akkor az eddigi érzéseim mélyebbek lettek. Úgy éreztem, hogy az Úr is ezt akarja. Krisztus áldozatvállalásán keresztül ezt is lehetővé tette számunkra.

Istené a dicsőség!

Oláh Krisztina

Szeretett Testvérek!

A 2011. évi költségvetésben **Korondi Miklós** presbiterünk által beadott módosító indítványra **Magyarország kormánya** támogatást szavazott meg a **Nagytemplomi Református Egyházközség Gyülekezeti Házának a fűtés korszerűsítésére, tetőszerkezetének és külső homlokzatának felújítására.**

Arany Zsolt igazgató úr és **Dr. Sándor Balázs** nagytiszteletű úr, aki a Református Iskolánk Igazgatótanácsának jelenlegi elnöke - a fenntartó Felszegi Egyházközség lelkipásztora - fontosnak tartották, hogy **az iskola gyermekei számára egy tágas, szép iskolaudvart biztosítsanak.** Ehhez a Nagytemplomi Gyülekezet hozzájárult, így egy beruházás keretében valósulhatott meg a program, ami **a templom körüli kerítés** megépítését tartalmazta. Az elkövetkezendőben egy hálaadó Istentisztelet keretében adunk hálát Istennek, aki lehetővé tette ennek a munkának az elvégzését. A beruházás költségét a Református Általános Iskola beruházási alapjából a három egyházközség egyetértésben valósította meg. Hála, és köszönet testvérgyülekezeteinknek Cegléden a megértő támogatásért. **Cegléd város önkormányzata** pedig a **Kossuth Erkélyt** hozta rendbe, hogy méltó helye legyen ez is a megemlékezéseknek.

A Gyülekezeti Házunk felújításának munkálatai is lezajlottak a nyáron. A fűtésünk új, modern kondenzációs gázkazánokkal van megoldva, radiátoros vizes fűtésrendszert alakítottunk ki **Füle Győző** tervei alapján a **Csöterv kft. Törös Csaba mérnök** úr tervei alapján fogtunk neki a tetőzet és a homlokzat felújításának. A tetőzet munkálata-

TARTALOM

A legjobb barátom	2
Felújításról	2
Hála Istennek	4
Bocsáss meg másoknak	5
Gyereksarok	6
A reformáció története	8
Kulcs	9
Isten elérhető	10
A viskó	10
UTÓREZGÉS	11

it **Rajta László** vezetésével a **Rajló ház kft.** végezte, kiváló munkájukért köszönet. A **Tondach** cégtől kaptunk kedvezményesen a cserepeket. A külső homlokzat felújítását és az egyéb belső munkákat a **Ceglédi Építőipari Vállalat** végezte **Szabó Béla és fia, Szabó Zoltán** vezetésével. A homlokzat szinte teljesen lecserélődött, ahol szükséges volt, ott megtartottuk, és megerősítettük. Munkájuk szép eredményét az Iskola utcán végig haladva csodálhatjuk meg.

Mind a három vállalat rendkívül kedvező áron, kiváló munkával segítette közösségünket, a szerződésben vállalt munkákon túl több munkát is elvégeztek teljesen

ingyen, vagy anyagköltségen elszámolva. Ők ezzel is adakoztak **Isten dicsőségére.**

Kiseb munkákat gyülekezeti tagjaink vagy magánvállalkozók végezték, pl.: az egyes **ablakok cseréjét, a villanyszerelést és vízszelést.** Így sokkal több mindent tudtunk megvalósítani, mint amennyi pénz a rendelkezésünkre állt. A **gyülekezeti konyha is felújításra** kerül, **új vizesblokkok** is ki lesznek alakítva a gyülekezeti házban, valamint minden szolgálati lakás fűtésére modern gázkazánokat szereltünk be, ezzel is igyekeztünk a jövőbeni energiamegtakarításokra összpontosítani. Sajnos minden tervünket nem tudtuk megvalósítani. A veszélyes hulladéknak számító tetőfedőanyag – a korábbi palatető – elszállításának a magas költségei, illetve az épület állagának helyenként sokkal rosszabb állapota miatt felmerült **többletköltségek a bekalkulált tartalékokat is felemésztették.** Így elmarad az előtér festése, a csöngő, kaputelefon fel-

szerelése, egy-két nyílászáró cseréje, ablakok nagyobb átalakítása, szigetelése, új biztonságtechnikai eszközök beépítése. Sőt ezek elmaradásával is a kapott állami támogatáson felül kell a gyülekezetünknek kipótolni a munkálatokba több mint egymillió forintnyi összeget.

Minden elvégzett munkáért Istené legyen a dicsőség! Sok komoly feladatot elvégzett már közösségünk az elmúlt húsz évben, amiben már bátran lehetett vállalni keresztyénységünket, református hitünket. A Nagytemplom tatarozása után a Gyülekezeti Házunk felújítását is megadta az Úr. Az ősök áldozatvállalásához hasonlóan állunk meg Isten és a többi ember előtt, amikor ezeket a munkákat az Ő kezébe ajánljuk.

Jézus Krisztus legyen gyülekezetünk őriző pásztora!

**Hánka Levente
Kovács László Ernő**

Hála Istennek!

Elgondolkodott azon a kedves Olvasó, hogy hányszor mondjuk akár naponta is a címben szereplő mondatot? Általában akkor kiáltunk fel így, ha valami szerencsés, vagy jó dolog történik velünk, de leginkább mégis akkor hagyja el szánkat e mondat, ha nem történt meg velünk rossz, amire számítottunk. Nem csak akkor kell hálát adni az Úrnak, ha megmenekített minket a bajból, hanem akkor és legfőképpen akkor, ha jót tesz velünk, ha jól mennek dolgaink. Érdekes, amikor nagy katasztrófa történik, vagy teljes kilátástalanság vesz erőt az embereken, akkor hajlamosak arra, hogy Isten felé forduljanak, hogy imádkozzanak hozzá. Ilyenkor gyakran ezt az egyébként vallást nem gyakorló, sőt tovább megyek, nem hívő emberek is megteszik. De miért van az, hogy csak a bajban keressük Isten kegyelmét? Miért nem vesszük észre, hogy egyébként mennyi minden jót is adott?

Isten szeret téged! Isten a homlokunkra írta: az övéi vagyunk! Szüksége van ránk, rám is és rád is. Számon tart. „Mert úgy szeretne Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Jn 3,16. Ezért tehát nézz mélyen magadba: megadta-e az Isten mindazt, amire szükséged van? Van-e ételed, ruhád, hajlékod, képességeid? Tudom, lehetne mindez szebb is, jobb is, több is. De ne légy elégedetlen, se irigy. „Légy csendben, és várj az Úrra! Ne indulj fel, ha az alattomos embernek szerencsés az útja!” Zsolt 37,7. Lásd meg, amire igazán szükséged van, az megvan. Az Úr megadja mindazt, ami nincs a lelki üdvösség útjában! Ha mégis úgy érzed, másra vágysz, más kell, vagy több kell neked, gondolt végig: miért történik veled az, ami? Semmi sem történik véletlenül. Mert mindenkinek van küldetése.

Te tudod, mi a tiéd?

Nemrég megismertem egy mozgássérült fiatalembert. Hajlott volt a háta, két bottal is igen nehezen tudott menni. De a tekintetéből valami érdekes melegség sugárzott. Ez a melegség arra készítette a körülötte lévőket, hogy kedvesen odaforduljanak hozzá. Egy beszélgetés alkalmával azt mondta: „Az emberek nagyobb gondot csinálnak a problémámból, hogy nehezen tudok mozogni, közlekedni, mint amilyen valójában. Egyébként meg, ha nagyon segíteni akarnak, engedem, hogy az emberek gyakorolják a szeretetet.” Döbbenetes volt ezeket a mondatokat hallani. Hiszen panaszkodhatna is, milyen nehéz neki, de ő megtalálta mi a küldetése. Éppen

ezért boldog is, és ez a boldogság áradt ki a tekintetéből. Ezért kell nekünk is nagyobb figyelmet fordítanunk a lelkünk, és Isten országának építésére, mintsem földi javaink halmozására. Találjuk meg mi is a küldetésünket, és adjunk hálát Istennek, hogy megadta mindazt nekünk, ami a küldetésünk teljesítéséhez szükséges. Itt nemcsak földi javakra kell gondolni, de éppúgy a képességekre, talentumokra is. Bár azt is tudom, hogy mai társadalmunkban roppant nehéz „ennyivel” megelégedve boldogan élni. Hiszen az ördög munkálkodik: a külsőségek alapján ítélik meg egymást az emberek. Az számít, aki többet tud felmutatni – anyagi javakból. Egyet azonban ne feledj: „Valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel, mert semmit sem hoztunk a világba, nem is vihetünk ki semmit belőle.” 1Tim 6, 6–7. Ezért fontos, hogy akkor is igyekezzünk Istenhez fordulni, ha a lehető legjobban mennek a dolgaink. Mert ez Isten ajándéka. Adjunk hálát kegyelméért.

Bodoczki Anita

MEGHÍVÓ

Jótekonysági est

a Református Gyülekezeti Ház felújításáért
2012. november 23-án, pénteken 17:30-kor

Diszvendégünk:
Mészáros János Elek
alsóúti presbiter testvérünk, a Csillag születik 2012-es győztese

további fellépőink:

Az Erkel Ferenc Zeneiskola diákjai és tanárai

A Tancsics Mihály Általános Iskola énekkara

A Református Iskola énekkara

Helyszín: Református GYÜLEKEZETI HÁZ,
Cegléd, Iskola utca 1.
Támogató jegyek a Nagytemplomi Fekésszi úti ingatlanban vásárolók.
Gyermek, nyugdíjas jegy 800,- Ft;
Felnőtt 1.500,- Ft;
Kiemelt támogatói jegy 3.000,- Ft.

Bocsáss meg másoknak!

Ahhoz, hogy a megbocsátásról elmélkedni tudjunk, csend kell. Nem kell gondolkodni, okoskodni, csak a szívre kell hallgatni. Mert a megbocsátás a szeretet műve, bocsánat nélkül elvadul a jóra éhes lélek. A szeretetbe vetett bizalmat kell megerősíteni, a feltétel nélküli elfogadást illetve visszafogadást.

Tékozló fiú esete: mélységes bánatot okoz szerető atyjának, aki mégis ünneplő szívvel fogadja őt vissza. Nekünk is így kell visszafogadnunk szeretetünkbe azt, aki megbántott, akit sértettségünk első pillanatában talán mi űztünk el, de az is lehet, hogy ő ment el. Aki megbocsát, az újra méltó élethez segíti embertársát. Fel kell bontani az akadályt a szeretet áramlása előtt.

„Aki bocsánatot kér, abban új élet sarjad, - aki megbocsát, az új életre szül.”

A megbocsátás nem az önérzetében megbántott ember leereszkedő kegye az ellene vétkező iránt, hanem az Isten új életre szülő teremtő ereje bennünk, amely fehér ruhába öltözteti a besározódott embert. Nehezen tudunk megbocsátani. Kimondjuk a feloldó szót, de szívünkben tovább viseljük a tört. Vagy megbüntetjük, vagy elnézünk a feje fölött annak, aki keresztezi életutunkat. De hát miért kell egyáltalán megbocsátanunk, amikor a haragban van egy bizonyos keserűdes jó érzés, ami azt sugallja, hogy ez által fölébe kerülhetünk embertársunknak. Csak akkor bocsátunk meg neki, ha töredelmesen bocsánatot kér.

Sebeinket nyalogatva átélhetjük saját fontosságunkat, jóságunkat, mártíromságunkat. Készek vagyunk megbocsátani, ha az ellenünk vétkezőnek megjön az esze, és bocsánatot kér. Ha nem teszi meg, önfejűnek tartjuk. Keresztény életünkben a bocsánatkérés nem arra való, hogy igazságot szolgáltatson, hanem, hogy helyreállítsa a szeretet légkörét. Érdemtelen, hogy ki kér bocsánatot, a megbántó vagy a megbántott fél, ez nem lehet presztízskérdés. Az kér előbb bocsánatot, akiben a büszkeségnél nagyobb a szeretet.

Jézus mondja: „Ne ítéletek és titeket sem fognak elítélni. Bocsássatok meg és bocsánatot fogtok nyerni.” (Lk 6,37) Ítélező és előítéleteket gyártó emberi természetünk messze áll a megbocsátás isteni természetétől. De Isten természetét nem birtokolhatjuk, csak engedhetjük, hogy átalakítson minket. Kérjük Őt, hogy töltsön be minket szeretetével. Ha Isten jelenlétében harmóniában élünk önmagunkkal, akkor nem leljük örömünket mások elítélésében, és keresni fogjuk az alkalmat, hogy megbocsássunk az ellenünk vétkezőnek. Szent Pál írja a kolossébeli híveknek: „Mint Istennek szent és kedves választottai, öltözzetek magatokra az irgalmasságot, a jóságot és a türelmet. Viseljétek el egymást és bocsássatok meg egymásnak, ahogy az Úr is megbocsátott nektek” Kol 3,12-13

Bocsáss meg másoknak:

- hogy szereteted bizalmában megújulva ismét önmagukra találhassanak,
- hogy ne akadjon el benned Isten szeretete,
- hogy Isten rajtad keresztül áramló szeretete téged is tisztára mosson,
- hogy mindig a személyes szeretet igazsága győzzön.

Az elmélet után nézzük a gyakorlatot. Könynyű megbocsátani akkor, amikor felebarátunk, aki megbántott, sajnálkozik vétkén, és bocsánatot kér. Ha szeretjük őt, akkor kiengesztelődünk vele, sőt a szeretetkapcsolat meg is erősödhet. Lehet újra kezdeni. Minél nagylelkűbbek vagyunk mi, annál megbocsátóbbak lesznek velünk szemben. Minél több szeretetet adunk, annál többet kapunk.

Jézus Simon farizeus házában arról tanít, hogy akinek többet engednek el az adósságából, az jobban fog szeretni. Akinek több bűnét bocsátják meg, az jobban szeret. (Lk 7,36-50) De hogy bocsássunk meg annak, aki nem mutatja jelét, hogy bocsánatot akar kérni? Meg kell néznünk, hogy egyáltalán tudatában van-e annak, hogy fájdalmat okozott nekünk? Ha nincs tudatában, akkor elejtjük a szándékosság vádját, szelíden tudtára adjuk, hogy megbántott minket, mint érzéketlen szellemi tárgyat lelkünk lomtárába száműzzük - de ez a legrosszabb.

Ezzel azonban nem szűnik meg neheztelésünk iránta, és elfojtott haragunkkal magunkat mérgezzük tovább. Nehezebb eset, ha az ellenünk vétkező tudja, hogy megbántott, mégsem akar bocsánatot kérni. Lehetséges-e ilyenkor a kiengesztelődés? Jézus azt mondja: „Ha vét ellened testvéred, figyelmeztess, és ha megbánja, bocsáss meg neki!” (Lk 17,3-4) De akkor is bocsássunk meg, ha nem bánja meg vétkét? Vagy akkor ne is bocsássunk meg? Lehet-e lélekben kiengesztelődni, ha nem mondjuk ki, hogy megbocsátunk? Nekem van szükségem arra, hogy megbocsássak akkor is, ha nem kérnek tőlem bocsánatot. Akkor is kiengesztelődhetek vele, ha ő ezt nem kéri, sőt talán visszautasítja. Ez az ő dolga.

A megbocsátás azonban nem mindig állítja vissza az eredeti szeretetkapcsolatot. Minden szeretet gyökere a könyörülő Istenben van elrejtve. A megbocsátás nem emberi cselekedet, hanem Isten műve, aki képessé tesz arra, hogy összeölelkezzünk a másik emberben élő Istennel. Isten iránti szeretetünk hőmérője a kiengesztelődesre való hajlandóságunk. Ha az Ő kegyelmében élünk, akkor nem tudunk haragot tartani, hanem békét fogunk sugározni mindenki felé.

Szívből bocsássunk meg egymásnak! .Hogy neked is megbocsásson Isten!

Balázsné Takács Edit

A szolgálat

- Anyu, nem találok limonádét a hűtőben! – kiabált Teri a konyhából édesanyjának, aki a kis-öccsét pelenkázta.

- Csinálj magadnak egy pohárral, kislányom, most nem érek rá, és te olyan ügyes vagy...

- Persze, mindig a Bénike az első – nyafogott Teri, és kirohant a házból. Az ajtót is bevágta maga után. Anya sóhajtott:

- Mintha két csecsemőm lenne, a tizenegy hónapos Bénike és a tizen-négy éves Teri...

Néhány nap múlva a kilenc éves Balázs kerékpározás közben elesett és eltörte a bokáját. A kórházban ellátták, és gipszbe tett lábával a heverőn ült.

Teri nagyon sajnálta az öccsét, és vállalta, hogy ápolja. A kicsi eleinte csendben nézte a TV-t, de később unatkozni kezdett. Vízért kért, majd egy kis idő múlva kekszet. Nem-sokára pedig azt mondta:

- Hozz egy könyvet inkább, Terike! – Ahogy megkapta, máris nyafogott tovább: - Jaj, ne ezt add ide, ezt már olvastam! Kérek másikat! És igazítsd meg a párnát a hátamnál!

Teri egy ideig igyekezett öccsét kiszolgálni, de másnap panaszkodott anyjának:

- Balázs olyasmit is tőlem kér, amit ő is meg tudna tenni. Mintha élvezné, hogy tehetetlen, és ő van a figyelem központjában. Azt kívánja, hogy csakis vele törődjek!

- Igen, ezt én is észrevettem – válaszolta a mama, majd kis mosollyal hozzátette: -, de mintha hasonlítana most a magatartása valakiére ebben a házban...

Teri lehajtotta a fejét:

- Tudom kire gondolsz, anyu! Én is ilyen vagyok, ugye? Mindent tőled kérek, pedig magam is megcsinálhatnám. És igaz, irigylem,

hogyan Bénikével annyit foglalkozol. Ez az önzés, anyu?

- Igen, kislányom! És ha olyan jól megértetted, akkor az már fél győzelem! Mert ugye nem akarsz ilyen maradni?

- Nem, nem anyu! De azért, amíg Balázs nem tud lábra állni, nem hagyom abba az ápolását, legfőlőbb...

- Majd én is beszélek vele, Terikém! Ám ha igazán boldog akarsz lenni, olvasd el, mi van azon a levelezőlapon!

- Teri olvasta: „...az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgál-

janak, hanem hogy Ő szolgáljon...” (Máté 20:28)

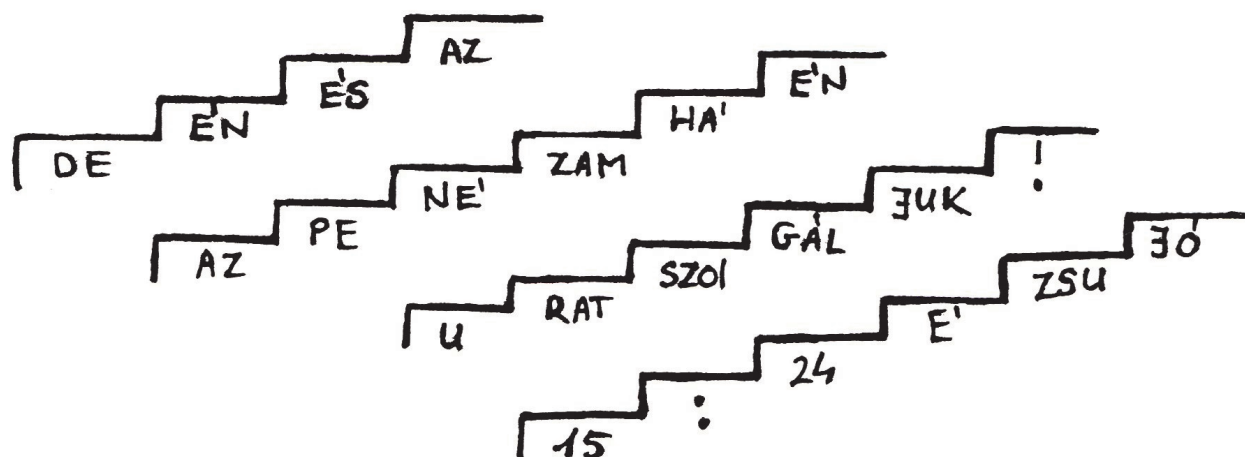

Légy önzetlenebb!

Forrás: A zárba illő kulcs
Gyermektörténetek evangéliumi tanulságai
Evangéliumi kiadó

A lépcsők egy szolgálatról szóló igét rejtnek. Melyik ez az ige? Ha figyelmesen végigjárod a lépcsőket, megtudhatod. A megfejtést írd le a vonalra!

Színezd ki a képet!

A reformáció története

Közeledik Október 31. Ilyenkor ünnepeljük a reformáció ünnepét. De mi is az a reformáció? Engedjétek meg kedves Testvéreim, hogy egy kis történelmi áttekintéssel segítsem a megemlékezést.

A reformáció a 16. században, Nyugat-Európában a katolikus egyház hibáinak bírálatával és hibáira való válaszként indult mozgalom. A reformáció igénye benne volt a levegőben, csak a megfelelő rendszeres teológiai alapozás hiányzott.

1517. október 31-én Luther Márton kiszégezte követeléseit és tanításait a wittenbergi kolostor kapujára, melyben az általa megfogalmazott 95 tézissel hívta fel a figyelmet az egyház hibáira.

Ezt a vitaindító dokumentumot „A 95 tétel” megnevezéssel a protestáns reformáció kiobbantójaként tartják számon. Vitaindító központi téma a megtérés, a bűnbánat, és hogy az egyház igazi kincse az evangélium.

Ilyen biblikus alapokról közelíti meg az akkoriban igen aktuális kérdést, a búcsúcédulák árusítását, és hogy a püspököknek és a pápának mire lehet és mire nem lehet hatásköre.

A 95 tétel nem 95 hosszan kifejtett 95 különböző tétel, hanem a tételek többsége egyetlen hosszabb mondat. A tartalmi keretet az első tételben idézett megtérési felhívás és az utolsó tétel utáni biblikus záradék adja.

Az első tétel a Máté szerinti evangélium 4. részének 17. verséből („Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa.”) idézi, hogy „Térjete meg”. Az utolsó tétel utáni biblikus záradék pedig („Mert más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus.”) Pál apostol korinthusibeliekhez írt első levele 3. részének 11. verse. És végül a gyakran alkalmazott S. D. G. rövidítés, azaz „Egyedül az Istené a dicsőség”.

Luther Mártonnal egy időben Ulrich Zwingli, majd Kálvin János Svájcban is elindította új, független megújulási mozgalmát. E mozgalmak tagjait a pápasággal szembeni tiltakozás („protestálás”) miatt protestánsoknak nevezték, a kereszténységnek ekkor kialakuló nagy ága a protestantizmus.

A reformáció egyes irányzatainak szétválása a különböző protestáns egyházak, felekezetek kialakulásához, majd megerősödéséhez vezetett. Ezek közül az evangélikus egyház (más néven *lutheránus egyház*) és a református egyház a legismertebbek. Befolyása megtartása érdekében a katolikus egyház az ellenreformációval válaszolt.

Luther Márton 95 tételének rendkívüli hatása volt: futótűzként terjedtek a Német-római Birodalomban, és számtalan hívet szereztek maguknak. A 16. század közepére a lutheri tanok a német lakosság közvetítésével a reformáció Magyarországon is elterjedtek, ahol kezdetben főleg a városi polgárság bizonyult fogékornak a mozgalomra. A szászok, a magyarok és a szlovákok egyaránt megszervezték a Luther Márton tanításain alapuló lutheránus (evangélikus) egyházaikat. Magyarország három részre szakadása a nemzeti újraegyesítő törekvéseket a reformáció tanításaival együtt helyezte a magyarság egészének a szívére. A Kárpát-medence lakossága között eleinte Luther tanai domináltak, de hamar ismertté váltak Zwingli és Kálvin nézetei is. Elsősorban a magyar kisnemesség tért át hamar a kálvinista (református) hitre. Az 1560-as években végül a német és a svájci reformáció hívei a három részre szakadt ország valamennyi részén két külön egyházzá alakultak, és a 16. század második felére már a magyarság túlnyomó része kálvinista református lett. A magyar kálvinista egyház éppen a török hódoltság alatt álló Debrecenben született meg, amelyet a magyar reformátuság egyik központjaként „kálvinista Róma” néven is emlegettek. A debreceni zsinaton (1567) a Tiszántúl 17 egyházmegyéje ugyancsak a kálvinizmushoz csatlakozott. Hosszas és kemény viták után az 1568-as tordai országgyűlés négy hivatalos felekezetet ismert el: a kálvinista, a lutheránus, a katolikus és az unitárius vallásokat. Ez az esemény volt a vallásszabadság legelső törvénybe iktatása a világtörténelemben!

Kulcs

Életünk egyik nagy kérdése a boldogság. Sokszor elgondolkodunk rajta, hogy elégedettek vagyunk-e az életünkkel, jól érezzük-e magunkat a munkahelyünkön vagy akár a gyülekezetben. Van, hogy úgy érezzük, szalad a szekér és van, hogy úgy érezzük, semmi nem akar sikerülni.

Amikor megtértünk, elfogadtuk, hogy sorunkat Isten kezébe adtuk, és Jézus tanításai világosan kijelölték az utat számunkra, amelyen haladnunk kell. Az örök élet vagy a földi boldogság persze csupán a saját erőnkől nem megvalósítható. Ha ez ennyire egyszerű lenne, elegendő lenne csupán egyszer elmagyarázni mindent, és már tántoríthatatlanul haladnánk a Jézus által kijelölt úton. A kérdés az, hogy van-e lehetőségünk arra, hogy Jézus útmutatása mellett mi is oda tegyük a magunk munkáját a bennünk lévő fejlődési lehetőségeket felhasználva, a bennünk lévő képességeket kamatoztatva.

Ha képesek vagyunk szeretni, miért nem szeretünk? Ha képesek vagyunk jobban szeretni, miért nem szeretünk jobban? Ha képesek vagyunk kimutatni barátságunkat, miért nem mutatjuk ki? Ha képesek vagyunk együttműködni, miért nem működünk együtt? Persze végtelenségig sorolhatnám a példákat. Ezek a gondolatok talán segítenek megmutatni, hogy bár a saját erőnkől meglehetősen kevés előre lépésre vagyunk képesek, nem hanyagolhatjuk el ezeket a kis lépéseket sem. Adottságaink vannak, amelyeket kibonthatunk, kommunikációnk, amit javíthatunk, szeretetünk, amit megélhetünk. Jól sáfárokodunk vajon?

Gyakran tehetetlennek érezzük magunkat a változáshoz, hiszen számtalan dolog hátráltat bennünket. Valaki nem szeret, valaki nem ért meg, valaki nem áll szóba velünk. Valakit pedig mi nem szeretünk, mi nem támogatunk, mi hátráltatunk. Hát hogy lehet itt előre lépni? Hol van az a kulcs, ami kinyitja a zárat? Mindnyájan kapunk persze ilyen kulcsokat, csak nem szeretjük használni őket. Mert ezek a kulcsok bennünk nyitnak csak ajtókat és nem másokban. Mert kulcsot csak magunkhoz kapunk. És néha benézni is nehéz a kinyíló ajtókon, nem-hogy belépni oda. Csukott ajtókon azonban nehéz beengedi a fényt, így könnyen megrekedhetünk egy semmire sem jó állapotban. Mert mi

rejtőzik a csukott ajtók mögött: a negatív tulajdonságaink, az irigységünk, a lustaságunk, a hatalomvágyunk, az akaratosságunk, a rosszululatunk és így tovább. Nehéz ezeket beismernünk és nehéz ezeket elfogadnunk? Egészen biztos. Sajnos az sem elég, ha pusztán elfogadjuk a negatív tulajdonságainkat, mondván én ilyen vagyok, egy ilyen önző, akaratos valaki, akinek gyorsan eljár otthon a keze.

Ahhoz, hogy az ajtón belépjünk, több kell. Energiát kell kifejtenünk, hogy megtanuljuk kezünkben tartani ezeket a tulajdonságokat. És ha elkezdünk ezekre odafigyelni, akkor egy ismerős hirtelen ajánl majd egy jó könyvet, a lelkész prédikációjában meghalljuk az odavonatkozó részt, esetleg pozitív visszajelzést kapunk másoktól. Hozzájárulhatunk mi is egy picivel a boldogságunkhoz, családunk és az összes ember boldogságához. Persze még mindig nem mondtam meg, hogy szerintem mi az a kulcs, ami az ajtót nyitja. Ez a kulcs a feleség szomorú tekintete, soha meg nem beszélt családi problémák, gyermekek, barátok csalódott arca, elmaradó ismerősök. Bennük is van hiba biztosan. Csak hozzájuk nincsen kulcsunk. De ha saját ajtónkat kinyitottuk, már csak rajtuk múlik, hogy belépnek-e rajta. Mindenkinek megvannak a saját kulcsai és saját feladatai. Vegyük komolyan a segélykiáltásokat: ha valaki azt érzi, hogy nem szeretik, akkor lehet, hogy nem jól mutatja ki a szeretetét. Ha valaki azt érzi, hogy bántjuk, akkor lehet, hogy bántjuk, még ha nem is vesszük észre. Mit veszítünk, ha leülünk megbeszélni, ha segítséget kérünk a lelkésztől, ha elmondunk egy imát?

Semmit sem veszíthetünk, és elmondhatjuk, hogy mindent megtettünk és mindent meg akarunk tenni, ami a saját korlátozott erőnkől telik. És a többit rábízuk Istenre. De az a pici, ami tőlünk telik, a mi dolgunk, hiszen tanulni jöttünk erre a világra és fejlődni. Imádkozom mindannyiunkért, hogy ami rossz, azt segítsen Isten megoldani, ami elveszik, azt segítsen Isten megmenteni, amit nem tudunk, azt segítsen Isten megérteni!

Jézus nevében kérlek Uram!

Ámen

Oláh Róbert

Isten számodra is közvetlenül elérhető

„Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá...” (1 Péter 2:5)

Isten azt mondja, hogy pap vagy. A háttérrel függően ez vagy félelmetesnek hangzik vagy összezavar. Péter azt mondja, hogy papnak lenni két előnnyel jár, és ez ma már mindenki számára elérhető, aki hívó.

Az Ószövetségben a papok két dolgot tettek:

Megvolt a joguk, a kiváltságuk és felelősségük, hogy közvetlenül Istenhez mehessenek. Lehetőségük volt imádkozni és Istenhez beszélni, magasztalni Őt, és közösségben lenni vele. Mindenki másnak egy papon keresztül kellett kapcsolatot teremteni Istennel.

A papé volt a kiváltság és az ezzel járó felelősség, hogy bemutassák Istent az embereknek, és szolgáljanak nekik szükségüknek megfelelően.

Pontosan ez az a két dolog igaz rád is, amikor hívóvé válsz.

Már közvetlenül mehetsz Istenhez. Nem kell máson keresztül imádkoznod. Nem kell máson keresztül megvallanod a bűneidet. Nem kell, hogy máson keresztül legyen közösséged Istennel. Olvasd a Bibliád, beszélj az Úrral, és legyen vele közvetlen kapcsolatotod.

A Biblia azt mondja, hogy amikor Jézus meghalt a kereszten, egy kárpit volt a templomban, ami elválasztotta a Szentek Szentjét, ahol az Isten Szelleme volt, attól a helytől, ahol az emberek voltak. Csak a papok mehettek be a kárpit mögé évente egyszer. Amikor Jézus meghalt a kereszten, Isten kettéhasította ezt a - több mint 20

méter magas - kárpitot a tetejétől az aljáig, azt jelképezve ezzel, hogy nincs többé korlát (Isten és ember között).

Emellett megadta Isten azt is, hogy szolgálj másoknak. Minden keresztény szolgál - nem fel-tétlenül lelkipásztorként, de szolgál. Amikor arra használsz a talentumaidat és ajándékaidat, hogy másoknak segíts, akkor te is szolgálsz.

„Mert ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk.” (2 Timóteus 1:9) Miért mentett meg Isten? Hogy szolgálj őt. Egy nem szolgáló keresztény ellentmondás.

Honnan tudod, hogy mi a te szolgálati területed? Nézd meg a talentumaidat, ajándékaidat, képességeidet. Amikor arra használsz ezeket a talentumokat és ajándékokat, hogy más embereken segíts, azt hívjuk szolgálatnak - semmi különleges vagy félelmetes nincs benne. Egyszerűen csak segítünk másoknak. Lehetsz pap üzletemberként? Természetesen, lehetsz! Lehetsz pap könyvelőként? Persze, hogy lehetsz! Fuvarosként? De még mennyire!. Amikor más embereken segítesz Isten nevében, akkor szolgálatot végzel.

Beszéljünk róla:

Hogyan használsz az ajándékaidat és képességeidet, hogy Istent és másokat szolgálj?

Hogyan használsz ki a lehető legjobban azt a lehetőséget, hogy közvetlen kapcsolatot lehetsz Istennel?

(Daily Hope by Rick Warren, 2012.09.03.)

William Paul Young: A viskó

Fenntartásaim voltak ezzel a könyvvel kapcsolatban. Úgy gondoltam, hogy ez is egy olyan könyv, amelyik téves képet alkot Istentől. Téves irányba viszi az olvasót. Megpróbáltam távolságtartással olvasni, hogy az esetleges téves elképzelések ne hogy engem is tévútra vigyenek. Végül kiderült, hogy csak előítéleteim csapdájának fogja voltam.

Az Istennel való találkozást nagyon egyedi módon írja le. Ekkor már értettem, hogy mi

váltott ki másokban ilyen mély indulatokat. Nagyon megindító, hogy a főszereplő saját gyermeke halálát követően talál rá Istenre. Amennyiben képesek vagyunk a dolgok mögé látni, akkor találkozhatunk a lényegi mondanivalóval. Mindenkinek ajánlani tudom a könyvet, ha másért nem, akkor azért, hogy újabb szemszögből láthassuk Istent.

Oláh Krisztina

„Pénzen vehetsz ágyat,
de álmot nem.
Pénzen vehetsz könyveket,
de tudást nem.
Pénzen vehetsz ételt,
de étvágyat nem.
Pénzen vehetsz cicomát,
de szépséget nem.
Pénzen vehetsz házat,
de otthont nem.
Pénzen vehetsz testet,
de szerelmet és szeretetet nem.
Pénzen vehetsz orvosságot,

de egészséget nem.
Pénzen vehetsz luxust,
de kultúrát nem.
Pénzen vehetsz szórakozást,
de boldogságot nem.
Pénzen vehetsz feszületet,
de Megváltót nem.
Pénzen vehetsz bort,
de örömet nem.
Pénzen vehetsz templompadot,
de a mennyet nem vásárolhatod meg.”

Beküldte **Éva néni**

UTÓREZGÉS

Murci-ország

Tessék vigyázni; nagyon csalós!

Október vége van, s ilyenkor a jó protestáns nemcsak a Reformációt ünnepli, de az újbort is megköszöni a Teremtőnek; tegyük hát most ezt mi is.

A bor isteni eredetét csak a legelvetemültebb ateisták merik tagadni, de persze – tegyük hozzá – egy-két pohárka után ők is elbizonytalanodnak... Ezzel együtt viszonylag kevés szó esik a *mustról* és főként a *murciról*!

Igen-igen, a bornak is megvan a maga életpályája, s az benne a feneség, hogy amikor már valóban BOR-nak neveztetik, akkor már javában a fiatal felnőttkort tapossa. Pedig ő is volt gyerek, csak akkor MUST-nak hívták; édes és kedves volt, aztán elindult az a bizonyos erjedés, és néhány nap alatt egy újabb korosztályba – mondhatni felsőbb osztályba – lépett, és MURCI lett belőle.

Nos, ez a „murciság” tulajdonképpen nem más, mint a bor *kamaszkora*. Benne van *még* a gyerekkor – azaz a „mustkor” – édessége, és igen, benne van *már* a leendő „felnőtt” bor aromagazdagsága, kezd kibontakozni a tehetsége is, már érezhető a „savgerinc”, és már azt is megmutatja, hogy milyen lesz őneki az alkoholfoka... Ettől izgalmas őkelme, mint ahogy valahol minden kamasz is...

Az az igazság, hogy a murci még bizony zavaros, *horribile dictu* piszkos (sokan idegenkednek is tőle!), s ha nem értő nyelvek kóstolják, *mást* nem is vesznek észre belőle. Nem látják, nem érzik még benne azt a gyönyörű, tükrös, tiszta bort, amivé válik majd... Hiába, no, kamasznak lenni sem könnyű...

Mindazonáltal a murcival valóban tessenek vigyázni: az a gyermeki cukrosság megtévesztheti az avatatlant, aki gyanútlanul kortyolgatja az édes nedűt, s csak a harmadik-negyedik pohár után veszi észre, hogy ő bizony most szeszes italt fogyasztott...

A murcival bálni tehát komoly borászi felelősség, már csak azért is, mert a murciság nem tart túl sokáig, csak néhány napig, de ebben a rövid időszakban nagyon sokat kell foglalkozni a nedűvel – főként kóstolgatás formájában...

Summa summarum, szögezzük le, hogy a mustból viszont *csak* úgy lesz murci, ha a drága lé elkezd *erjedni*... S ha ez a folyamat nem igazán akar beindulni – vannak ugye gyengébb évjáratok –, akkor a jó borász segít neki...

Igen, kell néha egy kis *faélesztő*, amitől megmozdul valami... Amitől felkavarodik az a fránya állóvíz... S a jó borász tudja, hogy ha beindult a pezsgés, azt már ő sem tudja leállítani... Meg nem is kell... hisz bármilyen furcsa is első hallásra, de a már *kész* bor, legyen akármilyen fiatal, már a *múltról* mesél, míg a murci bizony a JÖVŐ-ről! Nyakig ülve a Nagy Magyar Murciban kell-e ezt külön magyaráznom?

Szatmári Gábor

HIRDETÉSEK

Kedves Szülők és Gyermekek!

December elején megkezdődnek annak a műsornak a próbái, amelyet hagyományosan a december 24-i istentiszteleten adnak elő a gyermekek. Ebben az évben karácsonyi jelenet előadásával szeretnénk örömet szerezni gyülekezetünknek. Lesznek benne angyalok, pásztorok, József és Mária, fiúk, lányok és még sokan mások. Így hát sok szereplőre lesz szükség.

Hívjuk és várjuk azokat a gyermekeket, akik szívesen részt vennének a műsorban. Kérjük, jelentkezzenek a Lelkészi Hivatalban, vagy a vasárnapi iskola tanítójánál. Gyertek minél többen, osztozzunk a szolgálat örömeiben Urunk születése napján!

Mindenkit szeretettel várunk.

Judit néni

2012. december 9-re hirdettük meg a Cegléd-Nagytemplomi Református Gyülekezetben a **Konfirmáltak Találkozóját**. Reméljük örömmel emlészik vissza Ön is arra a szent eseményre, amikor társaival együtt Isten és a Gyülekezet színe előtt vallást tett hitéről. Az évforduló alkalmából **szeretettel hívjuk és várjuk Önt és kedves Családját erre az alkalomra**, ami a **vasárnap délelőtt 10 órás istentisztelet** keretében zajlik majd. Jó alkalom ez arra, hogy találkozzunk azokkal, akik velünk együtt ünnepelnek. Amennyiben **Ön vagy valamelyik családtagja, ismerőse 2002-ben, 1992-ben, 1982-ban, 1972-ben, 1967-ben, 1962-ban, 1957-ben, 1952-ben, vagy attól korábbi években** a Cegléd-Nagytemplomi Református Egyházközségben konfirmált, kérjük jelezze a lelkeszi hivatalban (Cegléd, Iskola u. 1., telefon: 0653-311-340).

Tisztelettel kérdezzük és kérjük továbbá, hogy ha van az Ön, vagy a Családja birtokában bármilyen emléktárgy, oklevél, vagy fénykép, és azt szívesen elhozza, hogy megmutathassuk egymásnak, kérjük előtte juttassa el hozzánk. Minden kedves évfordulót ünneplő testvérünket egy emléklappal szeretnénk megajándékozni. Ennek átvételére az ünnepi Istentiszteleten kerülne sor. Az Istentisztelet után egy szeretetvendégség keretében beszélgethetünk, ismerkedhetünk egymással, osztozhatunk egymás örömeiben, hogy átérezhessük a közösség erejét, amit Krisztusban hitünk által az Úr adott nekünk!

A reggeli áhítatok MINDEN HÉTKÖZNAPON, ½ 9-től a Gyülekezeti Házban
Vasárnap este 19.00: Keresztyén Kurszus 1. az Ifjúsági teremben

Kedd 18:00 Keresztyén Kurszus 2. Bibliaóra az Ifjúsági teremben.

Péntek 19:30 Foci a Losontzi iskola tornatermében.

Pénteken 18 órakor kis ifjúsági csoport az Ifjúsági teremben.

Szombaton 10 órakor 1. éves konfirmandusok az Ifjúsági teremben.

Szombaton 11 órakor 2. éves konfirmandusok az Ifjúsági teremben.

Vasárnap délelőtti istentisztelet 10 órakor a Gyülekezeti Házban (novembertől)

Utána kávézás, beszélgetés a Gyülekezeti Házban.

Vasárnapi Iskola alkalma a gyerekeknek az Istentisztelettel párhuzamosan.

Vasárnap este 17 órakor ISTENTISZTELET a Gyülekezeti Házban (novembertől)

Cursillós csoport: minden hónap utolsó szardája 18.00 óra

INTERNETES WEBOLDALUNK: www.cegled.nagytemplom.hu

A Sztárai kórus próbáit hétfőnként 17 órakor tartja bazársor épületében

HIVATALI ÓRÁK: Hétfő-Péntek 9⁰⁰-12⁰⁰

NAGYTEMPLOMI HÍRLEVÉL

A CEGLÉD NAGYTEMPLOMI REFORMÁTUSOK
HÍRLEVELE

Felelős szerkesztők: Hanka Levente lelkipásztor

A gyülekezeti újság szerkesztőbizottsága

Felelős kiadó: Kovács László Ernő gondnok

T:(53)-311-340;

Web: www.cegled.nagytemplom.hu

ceglednagytemplom.ref@gmail.com

Nyomdai kivitelezés: Cegléd-Nagytemplomi
Református Egyházközség

Megjelenik kéthavonta; Terjeszti a Presbitérium